

който ясно представлялъ сичка та народна нужда. „Нема́ народъ тѣ, — говорялъ той: са е билъ въ толкози боёве, само за туй, да докара богатство на едни тѣ знатны? Римляны тѣ наричатъ властители на свѣта, а по голѣма та часть отъ тѣхъ нѣматъ педа мѣсто. За туй азъ предгагамъ да са поднови древній-тѣ Лициніевъ законъ, по който гражданинъ може да владѣе само 500 югеры отъ общественна та земя.“

Тиберій, отъ сѣ сърце желаялъ, да са прокара туй предложеніе, и сторилъ сичко щото можалъ, за да убѣди знатны тѣ самы да го приѣмнатъ. „Сички тѣ, на които са падне да повърнатъ земи, думалъ той: ще получатъ за тѣхъ възнагражденіе отъ хазна та, а освенъ туй на сѣкиго ще са предостави право да задържа 250 югеры за по старыя си сынъ:“

Но знатны тѣ никакъ не были расположены да устѣпнатъ нито най малка часть отъ своя беземѣтенъ имотъ. Повечто народны трибуны държали страна та на Тиберія Гракха, но патриции тѣ знаили да склонятъ на своя рѣка трибуна Октавія, и когато въ най близко то народно събраніе, зели да събиратъ гласове тѣ по Тиберіево то предложеніе, Октавій казалъ: veto (запрещавамъ). Тогази Тиберій извикалъ: „Римляны! махнете трибуна отъ длъжность та, съ която той са ползува въ ваша повреда!“ Дошли на гласове, и Октавій былъ лишенъ отъ трибунско то званіе. Съсѣ туй станѣло възможно да пристѣпнатъ къмъ исполненіе то на предложеня отъ Тиберія законъ; освенъ туй, назначили да подѣлятъ между най бѣдны тѣ отъ народа за вѣщаны тѣ отъ царя Аттала съкровища.

4. Смерть та на народныя бранитель.

Тиберій, братъ му Кай и ёще единъ гражданинъ, добръ расположенъ къмъ народа, были избраны за да расподѣлятъ нивья та, що принадлежали на господарство то. Но твърдѣ трудно было да разбератъ, кои отъ тѣзи нивья сѣ получили богаты тѣ отъ господарство